

I CONGRÉS INTERNACIONAL D'ECOLOGIA I RELIGIONS

GRANADA del 4 al 6 de MARÇ de 2008

Organitzat pel "Centro UNESCO de Andalucía" i en la sala d'actes de l'Escola Universitària d'Arquitectura Tècnica de la Universitat de Granada es va desenvolupar aquest primer congrés per treballar un tema de rabiosa actualitat com és el de la relació entre l'home i la natura que proposen les diferents tradicions religioses.

Del Grup Interreligió de Sostenibilitat de l'Assoc. UNESCO de Catalunya per al Diàleg Interreligió van assistir-hi na Montserrat Falguera (Budista) i en Eduard García-Freixedes (Cristià).

Una primera conclusió va ser la de considerar l'oportunitat i la importància que es realitzés aquesta primera trobada fins i tot considerant que els resultats siguin dubtosos i que no es pugui pensar en què hi haurà un abans i un després del Congrés.

Es va constatar que en els texts i orígens de totes les tradicions religioses hi ha una important referència a la natura i les relacions que l'home ha de mantenir amb ella coincidint en la conveniència i el deure de respectar-la i tenir-ne cura.

Certament que el paper de l'home i la seva relació amb la natura s'estableix de diferent manera en unes i en altres tradicions.

Per a uns l'home forma part de la natura amb una relació horitzontal, és a dir, en relació d'igualtat amb tot allò "creat".

Per a altres, tot i acceptar que l'home forma part d'aquesta natura, consideren que ho fa en una relació vertical, és a dir, que l'home està situat en el nivell més alt en la "creació" i es senyor que pot utilitzar-la en profit seu, dominant-la i tenint-ne cura, si bé sols en te l'usdefruit i no pas la propietat.

Algunes fins i tot consideren que la creació encara no està acabada i l'home és col·laborador necessari en la tasca del creador.

El que sembla clar és que **en cap cas i en cap text es considera la possibilitat que l'home estigui facultat per destruir impunement l'entorn natural.**

Si és així, per què les tradicions més fortes i representatives no actuen en defensa d'aquests principis davant la progressiva destrucció de la natura i el seu equilibri, per part de l'home.?

Sembla ser que la resposta cal trobar-la en la vinculació que tradicionalment han establert les jerarquies d'aquestes esglésies amb els poders econòmics, polítics i militars en els seus respectius territoris d'implantació.

Una altra conclusió sembla que va ser la conveniència de passar a l'acció per concienciar sobre aquest compromís que tenim amb la natura a tots els fidels i per desenvolupar actuacions concretes que ajudin a la seva sostenibilitat futura.

En general, les ponències que es van presentar partien de l'anàlisi del l'àmbit de l'entorn natural i social per preguntar-se quines mesures es poden endegar des de les religions, o be, en alguns casos, com les religions entenen que s'ha d'articular la relació home/natura. Tot plegat, d'una forma o altra, partint de la separació més que evident entre home i natura per trobar un camí de retorn. L'exemple de Sant Francesc d'Asís, així com el d'altres místics o ioguis, és el dels veritables éssers espirituals que desperten a la consciència de la no separació com la via per al "relligament" amb la naturalesa primordial, amb Déu, amb l'infinit o amb la vacuïtat.....

Hi ha qui ja està en aquesta dinàmica, així la "Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días" (mormons) i la comunitat budista Vajrayana Sakya Tashi Ling del Garraf van presentar respectivament els projectes que estan desenvolupant, en els seus respectius àmbits, per introduir a les persones en les pràctiques ecològiques i mediambientals. Uns exemples que cal seguir.

Personalment (Eduard García) vaig trobar a faltar en el Congrés la presència dels jerarques de les esglésies més representatives o fins hi tot persones que fossin portaveus de les seves cúpules.

Tampoc vaig tenir consciència de la presència en el Congrés i les seves sessions de treball de persones de l'administració i de la política, si be alguna autoritat va estar present en els parlaments inaugurals.

¿Pot ser això un indicati que qualsevol actuació tindrà que ser empresa per les bases sense el suport de les seves jerarquies ni dels poders públics? D'entrada no semblaria el més recomanable però també es va fer palès que cada u té que posar-se en marxa i fer el que pugui per passar a l'acció sense esperar que d'altres passin al davant.

Les aportacions fetes tant en les ponències com en les comunicacions van ser de gran interès. Les podreu consultar en les webs corresponents. (www.unescoandalucia.org/congreso)

Per a la seva utilitat pràctica feríem especial esment a la ponència presentada per Isabel Ripa Julià, tècnica en mediambient i desenvolupament sostenible.

Destacaríem, sense cap intenció de judicar, les ponències presentades per José Ma Castillo Sánchez i per Juan José Tamayo Acosta, teòlegs.

També va resultar emocionant la ponència del Sr. Eduardo García Pelegrín sobre la vida de Sant Francesc d'Asís, com un exemple magnífic de que la recerca espiritual condueix en sí mateixa a la unió amb la natura. Les dades que va aportar sobre l'itinerari espiritual de Sant Francesc varen ser altament inspiradores.

La organització va prendre el compromís d'editar les actes de les ponències i comunicacions i fer-les arribar a tots els governs integrats a l'UNESCO, així com a autoritats religioses, polítiques i administratives.

Destacar per últim el bon ambient que vàrem gaudir durant aquells tres dies i la bona harmonia que es va crear entre els assistents. No vàrem ser gaires, però vàrem aconseguir estar ben avinguts.

En definitiva va valer la pena aquesta estada a Granada i tots vàrem quedar interessats en participar en un II Congrés, encara que no es va determinar ni data ni lloc.

Montserrat Falguera - Eduard García-Freixedes